

Sygn. akt VI U 2432/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – st. sekr. sądowy Marzena Sobiecka

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2017 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: L. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 1 sierpnia 2016 r., znak: (...)

w sprawie: L. T.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

1/zmienia zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu L. T. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lipca 2016r. do 30 czerwca 2019r.,

2/stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 2432/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 sierpnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonemu L. T. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 lipca 2016 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie wskazując, że nadal jest niezdolny do pracy, ponieważ ma problemy z poruszaniem się. Ubezpieczony nadto wskazał, że jest po trzech operacjach kolana i w najbliższym czasie będzie konieczna endoproteza.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

W celu weryfikacji orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: ortopedy i specjalisty z zakresu chorób wewnętrznych

i reumatologii. Biegli sądowi stwierdzili okresową częściową niezdolność do pracy. Organ rentowy sformułował zastrzeżenia do opinii i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej. Sąd na rozprawie w dniu 22 sierpnia 2017 r. postanowił o oddaleniu wniosku dowodowego.

Sąd ustalił, co następuje:

L. T. (ur. (...)) w dniu 7 czerwca 2016 r. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik stwierdził częściową niezdolność do pracy do 30 czerwca 2019 r. w związku ze stanem narządu ruchu. W konsekwencji zgłoszonego zarzutu wadliwości ubezpieczony został poddany badaniu przez Komisję Lekarską, która orzeczeniem z dnia 20 lipca 2016 r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Ubezpieczony jest z zawodu blacharzem samochodowym i pracował jako pracownik fizyczny na złomie aut. Ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30 czerwca 2016 r.

Bezsporne.

U ubezpieczonego rozpoznano: przebyte skręcenie kolana prawego leczone operacyjnie (w trakcie leczenia zachowawczego) ze znacznym upośledzeniem ruchomości i funkcji statyczno-dynamicznej, przebyte skręcenie kolana lewego leczone operacyjnie (bez upośledzenia funkcji), cukrzycę typu 2 leczoną metodą skojarzoną i nadciśnienie tętnicze.

Stan zdrowia ubezpieczonego czyni go nadal częściowo niezdolnym do pracy od 1 lipca 2016 r. do 30 czerwca 2019 r. W porównaniu z badaniami przeprowadzonymi poprzednio stan zdrowia ubezpieczonego nie uległ poprawie. W związku ze schorzeniami jest znaczne upośledzenie ruchomości i funkcji statyczno-dynamicznej stawu kolanowego prawego po przebyłym urazie. Pomimo dwukrotnego leczenia operacyjnego brak pełnej poprawy. Ubezpieczony wymaga leczenia zachowawczego i fizykoterapii. Sprawność stanu kolanowego prawego jest zaburzona i wymaga leczenia.

Dowód: akta sądowe – opinia biegłych sądowych k. 27-28.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłych sądowych. Sąd podzielił ustalenia i wnioski zawarte w opinii biegłych, w szczególności w zakresie oceny niezdolności ubezpieczonego do pracy. W ocenie Sądu opinia biegłych jest wyczerpująca, rzetelna i spójna, a wnioski w niej zawarte są jednoznaczne i uzasadnione. Biegli precyzyjnie wyjaśnili swoje stanowisko. Opinia została wydana po bezpośrednim badaniu lekarskim ubezpieczonego przez biegłych oraz na podstawie analizy dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy i w ocenie Sądu jest ona wiarygodna.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie. Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2016, r. poz. 887) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przy czym w myśl art. 12 ust. 1 wspomnianej wyżej ustawy – niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zgodnie z definicją z art. 12 ust. 2 ww. ustawy częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Oceniając stopień niezdolności do pracy należy uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas

wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 ww. ustawy). Jediną sporną przesłanką w niniejszej sprawie była kwestia niezdolności do pracy ubezpieczonego.

W związku z tym, iż do ustalenia niezdolności do pracy potrzebne są wiadomości specjalne z zakresu medycyny Sąd wezwał biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii na podstawie art. 278 § 1 k.p.c. Opinia biegłych sądowych w sposób jednoznaczny i rzeczowy wyjaśniła z jakich powodów ubezpieczony jest okresowo częściowo niezdolny do pracy.

Opinia biegłych sądowych podlega swobodnej ocenie sądu na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, uwzględniając materiał dowodowy zebrany w toku postępowania dokonuje oceny, czy biegły w świetle tego materiału w sposób logiczny przedstawił w opinii tok swojego rozumowania prowadzący do sformułowania niesprzecznych wniosków końcowych. Ponadto, Sąd dokonuje oceny i analizy opinii co do jej fachowości i rzetelności. W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu opinia biegłych zasługuje na przyznanie przymiotu wiarygodności. Podstawą do wydania opinii i wysnucia wniosków były dokumentacja medyczna znajdująca się w aktach oraz przeprowadzone badanie ubezpieczonego. Wobec tego rzetelność opinii nie budzi żadnych wątpliwości. Należy zauważyć, że opinia została wydana przez specjalistów z dziedzin medycyny odpowiednich do schorzeń występujących u ubezpieczonego, zatem fachowość również jest bezsporna. Jasne i zupełne stanowisko biegłych sądowych jest przekonywująco uzasadnione. W związku z tym nie było żadnych podstaw dla skutecznego podważenia opinii, a w konsekwencji stała się ona podstawą rozstrzygnięcia. Nie leży w kompetencji sądu podważanie ocen medycznych dokonanych przez biegłych, w zakresie ich merytorycznej poprawności. Oznacza to, że sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych, jeżeli ich rzetelność, spójność, kategorię i sposób umotywowania stanowiska, nie budzą wątpliwości (wyrok SA w Szczecinie z dn. 21.06.2016 r., III AUa 202/16).

Przy wydawaniu przedmiotowych opinii biegli mieli na uwadze wszystkie niezbędne dane, których istnienie i ocena wynika z treści art. 13 ust. 1 ww. ustawy. Analiza tych danych pozwoliła biegłym sądowym na uznanie ubezpieczonego za osobę okresowo częściowo niezdolną do pracy. Rodzaj schorzeń i stopień ich zaawansowania występujących u ubezpieczonej w odniesieniu do posiadanych kwalifikacji zawodowych i charakteru ostatnio wykonywanej pracy sprawia, że w ocenie Sądu jest całkowicie uzasadnione orzeczenie niezdolności do pracy. Sąd wziął pod uwagę, iż praca blacharza samochodowego jest ciężką pracą fizyczną wymagającą pełnej sprawności fizycznej, a schorzenia ubezpieczonego i stopień ich zaawansowania powodują, iż w znacznym stopniu utracił on zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Należy również podkreślić, że ubezpieczony był uprzednio uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a stan jego zdrowia nie uległ poprawie.

Sąd oddalił wniosek dowodowy organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej. Zastrzeżenia organu rentowego koncentrowały się w głównej mierze na przytoczeniu wyników badania Komisji Lekarskiej i odmiennej oceny stanu zdrowia.

W ocenie Sądu zastrzeżenie dotyczące tego, iż biegli nie stwierdzili wskazanych przez organ zaburzeń nie zasługuje na uwzględnienie. Zarzuty organu rentowego w żaden sposób skutecznie nie podważyły ani nie poddały w wątpliwość opinii biegłych. Należy również podkreślić, że opinia biegłych jest zgodna z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS. W związku z tym, iż potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii Sąd oddalił wniosek dowodowy. Dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej zmierzałoby jedynie do niepotrzebnego przedłużenia postępowania dowodowego.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

W punkcie 2. wyroku Sąd, zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do

wydania decyzji. W okolicznościach przedmiotowej sprawy, w ocenie Sądu, wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, gdyż dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponował pozwany organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania orzeczniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczony uzyskał prawo do żądanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować a jedynie sama odmienna, niż przyjęli to biegli sądowi, ocena stanu zdrowia ubezpieczonego dokonana przez organ w trakcie postępowania orzeczniczego.

SSO Ewa Milczarek